

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Ing. V. B.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/177926-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/177926-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/177926-916, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Děčín (dále jen „úřad práce“) ze dne 7. 6. 2023, č. j. 34899/2023/DEC, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce zamítl návrh žalobce na změnu výše příspěvku na péči a rozhodl o poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč měsíčně.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobce v podané žalobě připomněl, že příspěvek na péči mu byl přiznán v roce 2022 s tím, že v sociálním šetření a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňoval na zhoršení svého zdravotního stavu, konkrétně nemožnost pohybovat pravou rukou v rameni, brnění, trnutí a bolesti levé ruky, karpální tunel k operaci, otékání a bolesti levé nohy, v níž má TEP (totální endoprotézu) kyčle a flebotrombózu, bolesti chodidel u obou dolních končetin a křeče při delším sezení, chůzi či vleže. Žalobce uvedl, že z důvodu právě uvedených zdravotních potíží není samostatně schopen hygieny, neboť sám vstoupí a vystoupí z vany jen díky židli a musí být omyt rodinou. Žalobce rovněž není schopen krájet jídlo, dělí jej pouze lžicí, levou rukou a na kuchyňské lince, nedokáže si jídlo odnést bez vylití ke stolu. Žalobce nemůže zvednout a ohnout v rameni pravou ruku, a proto si bez pomoci nezapne pásek, nenavlékne tričko či košili, nedokáže se obout a zavázat si tkaničku. Kvůli bolestem v zádech a nohou se nedokáže ani ohnout. Jelikož nosí ortopedické vložky, nemůže mít jiné než šněrovací boty. Od lékaře má předepsáno nošení kompresních stahovacích punčoch, avšak má problém je i s pomocí natáhnout a chodit v nich. Z právě uvedených důvodů je pro žalobce skoro nemožné jít nakoupit, na procházku či k lékaři. Žalobce dále uvedl, že je po TEP levé kyčle, operaci páteře a po TEP pravého ramenního kloubu. Žalobce se také léčí s nevyлéčitelnou a neoperovatelnou nitrožilní trombózou, v jejímž důsledku má bolesti a otékají mu dolní končetiny.
3. Žalobce připomněl, že v roce 1999 mu byl přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením ZTP (zvláště těžké postižení), a to pro omezenou pohyblivost. Už v roce 2009 žalobce nebyl bez pomoci schopen zvládat chůzi na delší vzdálenost, stoj u sporáku či ve vaně. Již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozornil na svou zhoršující se orientaci v domácím prostředí i interiéru a že samostatně nezvládá dávkování léků. Žalobce dále uvedl, že je stále více závislý na péči svého bratra.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření zastával názor, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy a nepovažoval prvostupňové rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné. Žalovaný připomněl, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) zasedala v odborném složení. Při posuzování byl přítomen jak posudkový lékař, tak i odborník z oboru ortopedie. Žalovaný považoval výsledný posudek za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Žalobce nebyl při jednání komise, což ovšem neodporuje právním předpisům. Posudková komise měla k dispozici kompletní dokumentaci praktického ošetřujícího lékaře včetně lékařských zpráv, což vedlo k objektivizaci zdravotního stavu a o odbornosti komise neměl žalovaný pochyb. Žalovaný připomněl, že hodnocení zdravotního stavu v odvolacím řízení pro účely řízení o příspěvku na péči je plně v kompetenci příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a posouzení povahy zdravotního postižení z hlediska nároku na příspěvek na péči je otázkou odborně medicínskou, k níž správní orgán nemá potřebné odborné znalosti, a proto se obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Žalovaný shrnul obsah posudku posudkové komise a vyjádřil své přesvědčení, že napadené rozhodnutí není nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť vycházelo z objektivních podkladů, které jsou v něm uvedeny. Posudková komise se podle názoru žalovaného vyrovnala s předloženou zdravotní dokumentací a vyhodnotila ji ve vztahu k posudkovým kritériím.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování. Žalobcem navržené důkazy odvoláním žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a napadeným rozhodnutím soud neprováděl, neboť jsou součástí žalovaným předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprováděl ani žalobcem navržené důkazy lékařskou zprávou MUDr. E. P. ze dne 1. 9. 2023, rozhodnutím Okresního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 1999 o přiznání průkazu ZTP, žádostí o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením a pracovní rekondací Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 14. 4. 2009. Lékařská zpráva obsahuje informace o zdravotním stavu žalobce ke dni 1. 9. 2023, tedy k době následující až po vydání napadeného rozhodnutí, soud však při svém rozhodování musí vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Rozhodnutí Okresního úřadu v Ústí nad Labem o přiznání průkazu ZTP i žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se týkají zcela jiného předmětu řízení, podmínky pro přiznání průkazu ZTP i pro rozhodnutí o změně nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením jsou odlišné od podmínek pro přiznání příspěvku na péči a jsou stanoveny jiným právním předpisem, proto rozhodnutí o přiznání průkazu ZTP nemá na posuzování splnění podmínek pro přiznání příspěvku na péči žádný vliv. To samé platí pro pracovní rekondaci Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín. Ta obsahuje výčet druhů práce, které žalobce v důsledku uznání částečné invalidity nemůže vykonávat. Jedná se tedy opět o výsledek řízení vedeného za jiným účelem, podle jiného právního předpisu, v němž bylo předmětem posouzení splnění jiných podmínek, než je tomu v právě projednávaném případě. Uvedené důkazy tudíž nemají relevantní souvislost s předmětem řízení. Soud neprovedl ani žalobcem navržený důkaz lékařskou zprávou MUDr. E. P. ze dne 31. 7. 2023, neboť neobsahuje jiné informace o žalobcově zdravotním stavu než ty, které jsou zjistitelné z obsahu správního spisu. Provedení tohoto důkazu by proto bylo nadbytečné.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
8. Smyslem zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, (dále jen „zákon o sociálních službách“) je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění

sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

9. Podle § 8 zákona o sociálních službách osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb.
10. Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.
11. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
12. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ve znění účinném do 31. 12. 2023 při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) se za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
14. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Podle § 2a vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
15. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
16. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
18. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.

20. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
22. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
23. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
24. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
25. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek (tato schopnost se nehodnotí u osob do 18 let věku).
26. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
27. Žalobce dne 26. 1. 2022 požádal o příspěvek na péči. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2022, č. j. 37817/2022/DEC úřad práce žalobci příspěvek na péči nepřiznal. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutí úřadu práce změnil rozhodnutím ze dne 15. 9. 2022, č. j. MPSV-2022/164083-916, tak, že se žalobci od ledna 2022 přiznává příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně, protože se podle posudku posudkové komise ze dne 31. 8. 2022 považoval ve smyslu podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách za osobu starší 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I – lehká závislost. Posudková komise v posudku konstatovala, že žalobce nebyl z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopen samostatně zvládat celkem čtyři základní životní potřeby: mobilitu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost.
28. Dne 29. 3. 2023 podal žalobce návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Dne 18. 4. 2023 provedl úřad práce v místě pobytu žalobce sociální šetření. Ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobce žije sám v bytě nacházejícím se ve 4. patře činžovního domu bez výtahu. Pohybuje se za pomoci dvou francouzských holí, velmi pomalou a šouravou chůzí. Má potíže se zvednout do stoje, musí mít vyšší posed a používá zvýšené lůžko. Zvládne jen krátké přesuny po bytě, nedojde si ani po malý nákup, musí spoléhat na bratra a sousedy. Má potíže při překonávání větších nerovností i v rámci bytu, po schodišti v domě je schopen se pohybovat jen s krajním obtížemi a velmi pomalu. Dokáže si otevřít dveře a nasednout

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do auta. Přeprava autem je pro něj jediná možná forma pohybu mimo domov. Smysly má žalobce zhoršené úměrně věku, na čtení používá lupu, je mentálně stabilní, ale rychle zapomíná. Je orientován ve všech směrech, pouze má narušenu vybavitelnost, je nejistý v jednání, zapomíná a opakovaně se ptá. Žalobce má sice zpomalené, ale situaci adekvátní reakce, pomáhá mu bratr s rodinou, jinak si telefonicky vyřídí vše sám. K základní životní potřebě komunikace bylo při sociálním šetření zjištěno, že vyjadřovací schopnost žalobce je porušena špatnou vybavitelností slov, nedokáže dobře formulovat, ale vyjádří se srozumitelnou řečí s moravským dialektem. Žalobce se pomalu a v klidu běžně domluví, rozumí hlasitější debatě, orientuje se v úředním styku. S brýlemi běžně čte, na malá písmena si bere lupu, podepíše se a napíše vzkaz na papírek pro bratra. Žalobce sleduje okolní dění a žije sám. Jídlo a suroviny mu obstarává bratr s rodinou, sám se nají, jídlo si pomalu přenese nebo si ho sní na kuchyňské lince, protože má třes a hole v rukou. Diety žalobce nedrží a jí vše. K oblékání a obouvání bylo při sociálním šetření zjištěno, že žalobce si sám vybere oblečení a oblékne se do volných věcí, je neobratný, jelikož má poškozené rameno, nezvedne ruce, neohne se, špatně zapíná oblečení a nedosáhne si na dolní končetiny. Při oblékání složitějších oděvů potřebuje žalobce pomoc, sám je schopen navlékat pouze volné domácí oblečení. Žalobce má v bytě bezbariérovou koupelnu se sprchou, kam se sám neodvažuje, při celkové očiště mu pomáhá bratr, neboť žalobce má porušenou rovnováhu a je zde riziko úrazu. Úkony malé hygieny žalobce provede sám, ale kvůli třesu v rukou se oholí jen špatně. K výkonu fyziologické potřeby ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobce si s dvěma francouzskými holemi dojde na WC v bytě, usadí se, těžce se zvedá o zárubně, očištění provede. Při potížích využívá inkontinenční pomůcky a na noc má bažanta. Žalobce si dokáže ohlídat své léčebné úkony, potřebuje však zajistit odvoz a vyhovuje mu pokud, má doprovod, aby někde neupadl. Léky mu zajišťuje a dováží bratr, žalobce si je dávákuje do dávkovače a sám užívá. Bratr za žalobcem dochází obden, děti bydlí mimo město, udržují se žalobcem telefonický kontakt a občas přijedou na víkend. Žalobce je pasivní, unavený z ortopedických potíží, během dne střídá odpočinek se sledováním televize. Drobné osobní úkony je schopen si zajistit sám, ve složitějších případech žádá o pomoc sousedy nebo někoho z rodiny bratra. Žalobce pobírá důchod, je finančně kompetentní, sleduje své výdaje, snaží se vyjít s finančními prostředky, které má k dispozici. Je schopen si sám ohřát jídlo, v bytě dokáže provádět jen lehké úkony, používat jednoduché domácí spotřebiče.

29. Na žádost úřadu práce o posouzení stupně závislosti žalobce vypracovala MUDr. J. W., posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín dne 23. 5. 2023 posudek o zdravotním stavu žalobce. Posudková lékařka v posudku konstatovala, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Jeho rozhodující příčinou je vertebrogenní algický syndrom (VAS) mající svůj původ v degenerativních změnách. Z posuzovaných základních životních potřeb žalobce v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládne samostatně v přijatelné standardu ani s běžnými facilitátory tyto základní životní potřeby: mobilita, osobní aktivity, péče o domácnost. Uznání nezvládání péče o zdraví se pak jeví zpracovatelce posudku jako proklientské. Žalobce je orientovaný, komunikuje, je schopen se stravovat, provádět tělesnou hygienu (nebyl shledán důvod, pro který by neměl být schopen použít sprchu v bezbariérové koupelně), oblékat se, obouvat, vykonávat fyziologickou potřebu. Ostatní základní životní potřeby žalobce zvládá, eventuálně při nich nepotřebuje každodenní pomoc. Posudková lékařka proto dospěla k závěru, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), a to s platností od 29. 3. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Vyrozuměním ze dne 24. 5. 2023, č. j. 32673/2023/DEC, doručeným dne 29. 5. 2023, úřad práce žalobci sdělil, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do osmi dnů od oznámení tohoto vyrozumění. Žalobce této možnosti nevyužil.
31. Úřad práce na základě posudku ze dne 23. 5. 2023 prvostupňovým rozhodnutím návrh žalobce na změnu výše příspěvku na péči zamítl a rozhodl o poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč měsíčně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí úřad práce konstatoval, že posudková lékařka vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře, spisové dokumentace lékařské posudkové služby a sociálního šetření jakož i dalších odborných nálezů. Posudková lékařka komplexně posoudila zdravotní stav žalobce ve vztahu ke smyslovým, tělesným a duševním schopnostem a zvládání základních životních potřeb. Celkové posouzení stupně závislosti tak jak bylo zpracováno v posudku o zdravotním stavu žalobce, proto úřad práce shledal úplné, objektivní a přesvědčivé. Jelikož z tohoto posouzení vyplývá, že žalobce potřebuje pomoc ve čtyřech oblastech základních životních potřeb (mobilita, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost) a jde o osobu starší 18 let, považuje se v souladu s § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Výše měsíčního příspěvku tak byla žalobci stanovena na základě § 4 a § 11 tohoto zákona v souladu se stanoveným stupněm závislosti.
32. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil obdobnou argumentaci jako posléze v podané žalobě. Namítal, že od roku 2022, kdy mu byl příspěvek na péči přiznán, se jeho zdravotní stav zhoršil. V současné době je skoro bez pohybu a není schopen si uvařit stravu, nakrájet jídlo (jídlo si dělí lžící pouze levou rukou), donést jídlo ke stolu (dělí si jej na kuchyňské lince, nedokáže jej přenést bez vylití nebo vypadnutí z ruky), postarat se o osobní hygienu (zejména koupání – bez pomoci se nedokáže posadit a vylézt z vany, má ve vaně židli, na kterou usedá, když někdo z rodiny přijde a umyje jej), sám se obléci (nezapne si opasek, nenavleče si triko či košili – zejména kvůli nemožnosti zvednou pravou ruku a ohnout ji v rameni), obout se (zavázat si tkaničku – kvůli bolestem zad, kyčlí a nohou se nedokáže ohnout), bez pomoci nedokáže používat ani předepsané kompresní punčochy (jen obtížně si je natahuje a nedokáže si je bez pomoci sám stáhnout). Jeho zdravotní stav má vliv také na jeho psychický stav. Ztrácí orientaci, schopnost soustředění a chuť do života. Nedokáže si dojít nakoupit, jít se projít, návštěvy lékaře zvládá jen s pomocí rodiny. Ze zdravotních obtíží, jimiž trpí a které v odvolání podrobně popsal, (nemožnost pohybovat pravou rukou, brnění v obou rukou, otékání a bolesti levé nohy, bolesti páteře, rukou, ramen, kolen a chodidel, křeče, soustavná únava, výpadky paměti) je tak podle něho patrné, že je těžce zdravotně postižen a není schopen samostatně zvládnout základní životní potřeby, které v odvolání vyjmenoval.
33. Žalovaný v rámci řízení o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí požádal posudkovou komisi o posouzení stupně závislosti žalobce ode dne 29. 3. 2023. Posudková komise ve složení MUDr. M. S. (předseda), MUDr. J. N. (ortopedie), Bc. M. H. (tajemník) projednala žádost žalovaného na jednání konaném dne 31. 7. 2023. V rámci jednání posudková komise konstatovala, že žalobce byl dopisem ze dne 19. 6. 2023 vyzván k předložení nových podkladů pro posouzení zdravotního stavu. K jednání posudkové komise nebyl žalobce přizván, neboť ta shledala shromážděnou podkladovou dokumentaci dostatečnou k objektivnímu posouzení zdravotního stavu žalobce i bez jeho osobní účasti. Při jednání dospěla posudková komise k závěru, že žalobce je osobou starší 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), protože vyžaduje

každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopen zvládat tři nebo čtyři základních životní potřeby. Tento stav byl i v době od 29. 3. 2023.

34. Po projednání žádosti žalovaného vypracovala komise posudek ze dne 31. 7. 2023, v němž vyslovila posudkový závěr, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). V úvodu posudku komise zrekapitulovala obsah podkladů, z nichž při zpracování vycházela (posudkový spis Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, spis žalovaného, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, sociální šetření ze dne 18. 4. 2023, spis posudkové komise, konkrétní nálezy z odborných pracovišť), souhrn žalobcových diagnóz a konstatovala, že v žalobcově případě se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav po implantaci TEP levé kyčle v roce 2001. Indikovaná reimplantace TEP byla na žalobcovu žádost odložena na podzim roku 2023. Dalším limitujícím onemocněním je oboustranná gonartrosa (artróza kolenního kloubu) II. stupně. U žalobce přetrvává bolestivost a omezení rozsahu pohybu po implantaci reverzní TEP pravého ramene. (Levá horní končetina je však bez omezení pohyblivosti.) Žalobce má chronický vertebrogenní syndrom bederní (bolest v bederní oblasti páteře s omezením pohyblivosti) s propagací do dolních končetin. Žalobci byl diagnostikován středně těžký syndrom karpálního tunelu, indikovaný k operaci. Dále má žalobce varixy, arteriální hypertenzi, hyperlipidémii, CHOPN (chronická obstrukční plicní nemoc) II. až III. stupně, cholecystolitíazu (žlučnickové kameny) a benigní hypertrofii prostaty. Léčí se se smíšenou úzkostně-depresivní poruchou. Z podkladové lékařské dokumentace vyplývá, že žalobce je orientován ve všech modalitách, chování, komunikace, paměť a intelekt jsou v normě, myšlení bez inkoherencí, bez bludné produkce, zrak a sluch přiměřený věku. Posudková komise při zpracování posudku rovněž zhodnotila výsledky sociálního šetření ze dne 18. 4. 2023.
35. Ohledně posouzení schopnosti zvládání základních životních potřeb se posudková komise plně ztotožnila se závěry posudku vypracovaného posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín dne 23. 5. 2023. Posudková komise shodně shledala, že žalobcův stav je dlouhodobě nepříznivý, v důsledku čehož nezvládá čtyři základní životní potřeby, a to základní životní potřebu mobility, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.
36. K základní životní potřebě mobilita komise uvedla, že s ohledem na dominující onemocnění a postižení nosných kloubů dolních končetin je žalobce omezen v mobilitě s rizikem pádu. V domácím prostředí se pohybuje samostatně s pomocí dvou francouzských holí, chůze po schodech je obtížná. Ven vychází minimálně, v exteriéru ujde jen krátké vzdálenosti. Není schopen zvládat bariérové dopravní prostředky.
37. K základní životní potřebě péče o zdraví komise uvedla, že s ohledem na dominující onemocnění není žalobce schopen samostatně dodržovat léčebný režim, potřebuje dopomoc při používání kompresních punčoch. Medikaci je schopen užívat sám, na lékařská vyšetření ho vozí bratr či sousedi. Sestry z domácí péče docházejí příležitostně provést odběry.
38. K základní životní potřebě osobní aktivity komise uvedla, že vzhledem k dominujícím onemocněním a omezením není žalobce schopen vykonávat aktivity přiměřené věku a prostředí, osobní záležitosti mu pomáhá vyřizovat bratr. Čas tráví v domácím prostředí.
39. K základní životní potřebě péče o domácnost komise uvedla, že vzhledem k dominujícím onemocněním a omezením není žalobce schopen plně pečovat o chod domácnosti, nezvládá

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

velký úklid, neprovádí velké nákupy, obsluhuje jen některé domácí spotřebiče. Nevaří, jídlo si ohřívá.

40. U ostatních základních životních potřeb nebyl podle posudkové komise nalezen objektivní funkční korelát k jejich samostatnému nezvládnutí.
41. K základní životní potřebě orientace komise uvedla, že žalobce je orientován místem, časem i osobou, disponuje přiměřenými duševními kompetencemi, které mu umožňují se orientovat v přirozeném sociálním prostředí a obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Není dokumentována závažná porucha smyslových funkcí, která by bránila rozpoznávání zrakem a sluchem. Nebyla prokázána oboustranná praktická nebo úplná hluchota, praktická nebo úplná slepota obou očí, hluchoslepota. Nebyla prokázána střední, těžká nebo hluboká mentální retardace ani středně těžká a těžká demence nebo těžké psychické postižení s prokazatelnými dlouhodobými poruchami orientace.
42. K základní životní potřebě komunikace komise uvedla, že nebyla prokázána praktická nebo úplná nevidomost obou očí, praktická nebo úplná hluchota, těžké formy hluchoslepoty, poruchy řeči. Nebyla prokázána střední, těžká nebo hluboká mentální retardace nebo středně těžká a těžká demence ani jiné těžké psychické postižení s prokazatelnými dlouhodobými poruchami komunikace. Z doložené dokumentace vyplývá, že žalobce byl schopen se porozumět mluvenou srozumitelnou řečí a porozumět jí, neztratil schopnost psát (napíše krátký text, zvládne podpis). Využívá ke komunikaci mobilní telefon.
43. K základní životní potřebě stravování komise uvedla, že se nejedná o vaření. Jedná se o schopnost konzumace již připravených nápojů a stravy. Přemístění stravy a nápoje na místo konzumace lze realizovat nejen přenášením, ale i přizpůsobením místa konzumace stravy místu servírování. Žalobce je schopen si vybrat hotovou stravu v pevném i tekutém stavu a dát na talíř, nalít nápoj, posunout na místo konzumace, najíst se a napít se. Je schopen rozdělit stravu na menší kousky, a naservírovat ji. Je schopen dodržovat dietní režim, je schopna si vybrat správné a vhodné dietní nápoje a konzumovat je v potřebných časových intervalech. Nebyly prokázány anatomické nebo funkční ztráty obou horních končetin nebo anatomické ztráty podstatných částí obou horních končetin s nemožností využít protézu k uchopení věcí, praktická nebo úplná nevidomost obou očí ani těžké duševní poruchy spojené se sociální dezintegrací, kdy jsou narušeny stravovací stereotypy.
44. K základní životní potřebě oblékání a obouvání komise uvedla, že s ohledem na absenci těžké poruchy funkce horních i dolních končetin, zraku a duševních schopností u žalobce není medicínský důvod pro nezvládnutí výběru vhodného oblečení, poznání rubu a líc, správného vrstvení, oblékání/svlékání, obouvání/zouvání zdravotně vyhovujícího oblečení/obutí s eventuálním využitím pomůcek. Není zjištěna porucha stojné funkce dolních končetin. Rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností je dostatečný k pravidelnému zvládnutí této životní potřeby. Nebyly prokázány anatomické nebo funkční ztráty obou horních končetin nebo anatomické ztráty podstatných částí obou horních končetin s nemožností využít protézu k uchopení věcí, praktická nebo úplná nevidomost obou očí ani těžké duševní poruchy spojené se sociální dezintegrací, kdy jsou narušeny tyto stereotypy.
45. K základní životní potřebě tělesná hygiena komise uvedla, že se u žalobce nejedná o těžkou poruchu funkce obou horních nebo obou dolních končetin, ztrátu zraku ani duševních kompetencí bránících provedení celkové hygieny. Žalobce je schopen se umýt u umyvadla, manipulovat s baterií. Je schopen se učesat nebo pečovat o ústní hygienu za pomoci různých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pomůcek (např. přidržovacích madel v koupelně, sedáku u umyvadla nebo sprše). Pomoc se vstupem a výstupem ze sprchového koutu není posudkově rozhodná. Za neschopnost tělesné hygieny se nepovažuje přítomnost druhé osoby z důvodu vyloučení případného rizika pádu.

46. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby komise uvedla, že nebyla u žalobce prokázána anatomická nebo funkční ztráta úchopové schopnosti obou rukou, anatomická nebo funkční ztráta jedné nebo obou dolních končetin ani duševní onemocnění spojené se sociální dezintegrací. Žalobce zvládá výkon samostatně včetně očisty, inkontinenční hygienické pomůcky používá jen občas.
47. Dále posudková komise uvedla, že u základních životních potřeb, které považuje za zvládnuté, nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím facilitátorů. V závěru posudku posudková komise shrnula žalobcovy odvolací námitky a konstatovala, že v odvolání namítané skutečnosti byly posudkovou komisí zohledněny a jejich neuznání bylo v posudku vysvětleno.
48. Vyrozměním ze dne 9. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/168489-916, doručeným dne 11. 8. 2023, žalovaný vyrozuměl žalobce, že má právo se vyjádřit k podkladům rozhodnutí do pěti pracovních dnů ode den oznámení toho vyrozumění. Žalobce se podkladům rozhodnutí nevyjádřil.
49. Žalovaný na základě posudku ze dne 31. 7. 2023 odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zopakoval výrok prvostupňového rozhodnutí, shrnul žalobcovy odvolací námitky, průběh řízení před úřadem práce a před žalovaným. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zrekapituloval obsah posudku ze dne 31. 7. 2023 a konstatoval, že podkladem pro rozhodnutí o příspěvku na péči je posouzení stupně závislosti provedené posudkovou komisí. Žalovaný považuje provedené posouzení za úplný, objektivní a přesvědčivý důkazní prostředek, který vycházel jak z dostatečné zdravotní dokumentace, tak i z výsledků sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení. Posudková komise zasedala v odborném složení, členem komise byl i odborník v oblasti ortopedie. Posudková komise hodnotila komplexně zdravotní stav žalobce, a to ve vztahu ke smyslovým, tělesným a duševním schopnostem a zvládání základních životních potřeb ve vztahu k zákonu o sociálních službách. Zhoršení zdravotního stavu žalobce (oproti stavu posuzovanému lékařem lékařské posudkové služby okresní správy sociálního zabezpečení) nebo jiné posudkově významné skutečnosti zjištěny nebyly. Dále žalovaný uvedl, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí funkční důsledky zdravotního postižení. Obecně přitom tyto důsledky nemusí ani v případě závažného onemocnění být takové, aby vedly k neschopnosti zvládat základní životní potřeby. Ty je přitom nutné hodnotit v prostředí, ve kterém se posuzovaná osoba obvykle pohybuje, a které by mělo být přizpůsobeno jejímu zdravotnímu stavu. Nejedná se jen o přizpůsobení vybavení domácnosti, ale měly by být využívány také veškeré dostupné facilitátory. I když určité aktivity vykonává posuzovaná osoba složitěji či déle, avšak ve výsledku je schopna některé životní potřeby zvládnout, považují se za zvládnuté. Pro posouzení přitom není podstatné, jestli aktivity při zvládání základních potřeb provádí posuzovaná osoba sama či nikoliv, ani že případně při sociálním šetření sdělila, že některou ze základních životních potřeb nezvládá. Podstatné je, zda funkce pohybového aparátu, funkce duševní a smyslové a celkový zdravotní stav jí umožňují tyto základní životní potřeby zvládat v přijatelném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

standardu, a to i za pomoci běžně dostupných pomůcek, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti či využití zdravotnického prostředku, nebo zda omezené funkční schopnosti v rámci zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vedou k jejich nezvládnutí. V případě žalobce proto i nadále platí, že se jedná o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách.

50. Podstatou žalobcových námitek je jeho nesouhlas se závěry žalovaného, že žalobce v důsledku svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá pouze čtyři základní životní potřeby (mobilitu, péči o zdraví, osobní aktivity, péči o domácnost). Žalobce tak fakticky brojí proti tomu, že by měl být považován za osobu závislou na pomoci jiné osoby pouze ve stupni I. Žalobce je přesvědčen, že jeho zdravotní stav mu neumožňuje zvládat i další základní životní potřeby, a to orientaci, stravování, oblékání a obouvání a tělesnou hygienu. To jinak řečeno znamená, že žalobce je toho názoru, že by měl být klasifikován jako osoba ve vyšším stupni závislosti.
51. K otázkám souvisejícím s posuzováním nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřovala judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu. Již v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53 Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

52. V rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Ads 138/2014-73, bod 19 pak Nejvyšší správní soud s odkazem na svou předchozí judikaturu shrnul, že *„pro posouzení zdravotního stavu je třeba odborných lékařských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Bylo-li rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení, pro účely odvolacího správního řízení posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.*

V řízeních o žalobách proti rozhodnutím založeným na zmíněných posudcích správní soudy podrobují posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013-34, ze dne ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60 nebo ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014-23).

Aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady (viz § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách) a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014-28).

V souladu s § 2a vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), posudková komise musí posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (rozsudek č. j. 4 Ads 68/2014-37). Nezvládnutí byť jen jedné z vymezených aktivit znamená nezvládnutí dané životní potřeby (§ 2a vyhlášky). Opačný závěr musí posudková komise dostatečně a přesvědčivě zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013-32).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyplývají-li z jednotlivých podkladů rozporné závěry, posudková komise musí tyto rozpory přesvědčivě vysvětlit (srov. např. rozsudek č. j. 4 Ads 68/2014-37). Postaví-li posudková komise své hodnocení na rozporných základech, aniž by rozpory odstranila či vysvětlila, je povinností žalovaného žádat doplnění posudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).“

53. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019-71, bod 33 pak Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry doplnil v tom smyslu, že soud nemůže nahradit vlastní úvahou případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost či neúplnost, jelikož na rozdíl od posudkové komise nemá potřebné medicínské znalosti. Posudková komise se proto v posudku musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména těmi, které posuzovaný namítá, a své posudkové závěry náležitě odůvodnit.
54. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem také vyplývá, že subjektivně tvrzené obtíže nemohou být samy o sobě podkladem pro závěr o neschopnosti zvládat určitou životní potřebu ve smyslu § 9 zákona o sociálních službách. Kvalifikovaným důvodem pro pozbytí schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu může být jediné nepříznivé zdravotní stav (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách), jehož posouzení je věcí odborně medicínskou, nikoliv věcí subjektivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ads 104/2015-34, bod 17). Určující skutečností je zdravotní stav a rozsah schopností stěžovatele, tedy objektivně určená míra, v jaké je stěžovatel na cizí pomoc odkázán, nikoliv rozsah, v jakém mu je tato pomoc k dispozici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 83/2014-80, bod 54).
55. Co se týče posouzení zvládání orientace, žalobce v žalobě namítal, že již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozornil na svou zhoršující se orientaci v domácím prostředí i interiéru a že samostatně nezvládá dávkování léků.
56. Soud musí především konstatovat, že takový argument žalobce neuplatnil nejen v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ale ani v průběhu celého řízení před správními orgány. Žalobce mimo to, že se odvolal proti prvostupňovému rozhodnutí zůstal v řízení nečinný, nevyužil ani možnosti vyjádřit se k pokladům rozhodnutí. Tato skutečnost samozřejmě nebrání žalobci v tom, aby tuto argumentaci uplatnil v žalobě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, publ. pod č. 1742/2009 Sb. NSS). Na druhou stranu však je potřeba mít na paměti, že byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci, které z jimi shromážděných podkladů nevyplývají. Nelze jim proto ani vytýkat, že se podrobně nezabývaly skutečnostmi, které nebyly v průběhu správního řízení nikterak zpochybněny a nečinily ohledně nich další dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39, bod 17).
57. Z podkladů, z nichž posudková komise vycházela, přitom žádné pochybnosti ohledně jeho schopnosti orientace nevyplývají. Dle záznamu ze sociálního šetření ze dne 18. 4. 2023 je žalobce orientován ve všech směrech, jeho reakce jsou zpomalené, ale adekvátní situaci. Ani z psychiatrického nálezu ze dne 15. 3. 2023 (MUDr. P.) a psychologického nálezu ze dne 25. 1. 2023 (Mgr. Bc. K.), které měla posudková komise při posuzování žalobcových schopností rovněž k dispozici, žádné pochybnosti o žalobcově schopnosti orientace nevyplývají.
58. Soud shrnuje, že posudková komise se při posuzování otázky, zda žalobce zvládá základní životní potřebu orientace opírala o dostatečné a konzistentní podklady, které nebyly ve

vzájemném rozporu a ani žalobce je žádným způsobem nezpochybnil. Své závěry pak posudková komise v tomto ohledu dostatečně odůvodnila. Soud tedy shledal posudek v tomto směru přesvědčivým, úplným, bezrozporným a objektivním. Závěru posudkové komise a následně žalovaného, že žalobce je schopen zvládnout základní životní potřebu orientace, nemá proto soud důvod cokoliv vytýkat.

59. K tomu soud dodává, že namítal-li žalobce v souvislosti s hodnocením zvládnání orientace, že si samostatně nedokáže dávkovat léky, je taková námitka ve vztahu k posuzování zvládnání této životní potřeby zcela mimoběžná. Tato schopnost totiž není součástí výčtu aktivit, který musí posuzovaná osoba schopna pro zvládnutí této základní životní potřeby sama vykonávat (viz bod 17 výše). Taková námitka by mohla být relevantní jen ve vztahu k posuzování schopnosti zvládat základní životní potřebu péče o zdraví. Schopnost samostatně si dávkovat léky lze jistě podřadit pod aktivitu používat potřebné léky (viz bod 23 výše). O tom, že tuto základní životní potřebu žalobce nezvládá, v dané věci sporu mezi žalobcem a žalovaným není.
60. Co se týče posouzení zvládnání tělesné hygieny, žalobce namítal, že není sám schopen vstoupit do vany a vystoupit z ní, musí využívat židli a musí být omyt rodinou. Také tato námitka se zcela shoduje se žalobcovou námitkou uplatněnou v odvolání.
61. Posudková komise při posuzování otázky, zda žalobce zvládá základní životní potřebu tělesné hygieny sice také paušálně konstatovala, že u žalobce nebyly zjištěny žádná duševní ani smyslová omezení ani takové anatomické či funkční ztráty postihující horní nebo dolní končetiny, které by mu ve zvládnání této životní potřeby měly bránit. Svůj závěr však doplnila v tom smyslu, že žalobce je schopen se umýt u umyvadla, manipulovat s baterií, učesat se pečovat o ústní hygienu, a to za vyžití různých pomůcek. Rovněž žalobcovu námitku, že není sám schopen vstupu a výstupu z vany v tomto případě alespoň stručně avšak přesto srozumitelně vypořádala. Vyjádřila s k ní v tom smyslu, že pomoc se vstupem a výstupem ze sprchového koutu z důvodu zamezení rizika pádu není pro posouzení otázky, zda žalobce zvládá tělesnou hygienu, podstatná.
62. Její závěr ve vztahu ke schopnosti žalobce zvládat tuto základní životní potřebu tak zcela nekonkrétní není a ani žalobcova námitka nezůstala zcela opomenuta. Posudkový závěr je taktéž v souladu se zjištěními ze sociálního šetření, z nichž mimo jiné vyplynulo, že úkony malé hygieny žalobce zvládá sám a dokáže se i oholit. Soud považuje za dostatečné i vypořádání žalobcovy námitky. Provedeným sociálním šetřením bylo mimo jiné i zjištěno, že žalobce má v bytě, kde bydlí, k dispozici bezbariérovou koupelnu se sprchou. Používá ji při celkové očištění, pouze však za pomoci bratra. Činí tak z důvodu, že má potíže s rovnováhou a nechce se vystavit riziku úrazu. Ze sociálního šetření tedy nevyplývalo, že by žalobce nebyl schopen se sám celý umýt, popř. provádět jinou aktivitu, která je předmětem hodnocení při posuzování zvládnání základní životní potřeby tělesná hygiena. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani v žalobě pak žalobce tyto výsledky sociálního šetření nijak nezpochybňoval, naopak zdůrazňoval potřebu pomoci při vstupu, usedání a výstupu ze vany.
63. Důvod, který žalobci brání v samostatném provádění celkové očisty (hygieny) tedy spočívá převážně v tom, že žalobce předpokládá, že by měl v souvislosti s touto aktivitou v koupelně potíže s pohybem, případně vstáváním a usedáním, popř. obecně se změnou polohy, které by mohly vést až k jeho pádu a zranění. Uvedené schopnosti jsou však aktivitami, které jsou hodnoceny při posuzování zvládnání jiné základní životní potřeby, než je tělesná hygiena, a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

to mobility. Při posuzování zvládání této životní potřeby je také komise řádně zhodnotila, přičemž dospěla k závěru, že žalobce je v mobilitě omezen s rizikem pádu.

64. Soud proto shrnuje, že posudková komise se při posuzování otázky, zda žalobce zvládá základní životní potřebu tělesné hygieny opírala o dostatečné a konzistentní podklady, které nebyly ve vzájemném rozporu a ani žalobce je žádným způsobem nezpochybnil. Své závěry pak posudková komise v tomto ohledu dostatečně odůvodnila a neopomněla přitom vyprádat relevantní odvolací námitky. Soud tedy shledal posudek v tomto směru přesvědčivým, úplným, bezrozporným a objektivním. Ani závěru posudkové komise a následně žalovaného, že žalobce je schopen zvládnout základní životní potřebu tělesné hygieny, nemá proto soud důvod cokoli vytýkat.
65. K námitkám žalobce, že je pro něj skoro nemožné jít nakoupit, na procházku či k lékaři soud připomíná, že podstatou žalobcových námitek je jeho nesouhlas se závěry žalovaného, resp. závěry posudkové komise, že mu jeho zdravotní stav nebrání ve zvládání základních životních potřeb orientace, stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena.
66. Žalobcem uváděné aktivity ovšem brány v úvahu při posuzování zvládání zcela jiných základních životních potřeb, a to péče o domácnost (schopnost obstarat si běžný nákup), mobilita (schopnost pohybovat v se běžném terénu v dosahu alespoň 200 m) a péče o zdraví (schopnost v případě potřeby vyhledat lékařskou pomoc).
67. Z posudku vypracovaného posudkovou komisí také vyplývá, že posudková komise žalobcovu schopnost tyto aktivity vykonávat při posuzování otázky, zda dokáže tyto základní potřeby zvládat neopomněla vzít v úvahu. Dospěla přitom k závěru, že i v důsledku toho, že tyto aktivity schopen vykonávat není, žalobce základní životní potřeby péče o domácnost, mobility a péče o zdraví nezvládá.
68. Tyto žalobcovy námitky tudíž nijak nemohou zpochybnit posudkové závěry ohledně žalobcových schopností zvládat základní životní potřeby orientaci, stravování, oblékání a obouvání a tělesnou hygienu, jejichž přezkoumání se žalobce domáhá. Schopnost provádět tyto aktivity se při posouzení otázky, zda posuzovaná osoba zvládá právě tyto základní potřeby, totiž vůbec není předmětem hodnocení.
69. Co se týče posouzení zvládání stravování, žalobce v žalobě namítal, že není schopen krájet jídlo, dělí jej pouze lžicí, levou rukou a na kuchyňské lince, nedokáže si jídlo odnést bez vylití ke stolu. Zcela shodnou námitku žalobce uplatnil i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Zde žalobce konkrétně uváděl, že si schopen dělit jídlo pouze levou rukou za pomoci lžice na kuchyňské lince a nedokáže si jej přenést na bez toho, aby jej vylil nebo mu vypadlo z ruky.
70. Posudková komise při posuzování otázky, zda žalobce zvládá základní životní potřebu stavování konstatovala, že u žalobce nebyly zjištěny žádná duševní ani smyslová omezení ani takové anatomické či funkční ztráty postihující horní končetiny, které by mu ve zvládání této životní potřeby měly bránit. Žalobce je mimo jiné schopen rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, je schopen si jídlo posunout na místo konzumace. Přemístění a stravy a nápoje lze pak realizovat nejen přenášením, ale i přizpůsobením místa konzumace místu servírování.
71. Soud nespochybňuje, že skutečnost, že si žalobce není schopen sám nakrájet jídlo, negativně ovlivňuje jeho životní komfort. Pro zodpovězení otázky, zda je žalobce schopen zvládat základní životní potřebu stravování, je však podstatné, zda je žalobce schopen si stravu sám

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozdělit na menší kousky, neboť právě tato aktivita (a nikoliv přímo krájení) je jednou z těch, kterou je nutno hodnotit. Pouze na základě skutečnosti, že žalobce není schopen si jídlo sám nakrát, proto nelze činit závěr, že žalobce tuto základní životní potřebu nezvládá. Tak by tomu bylo pouze v případě, že by vůbec nebyl schopen si sám stravu rozdělit žádným způsobem.

72. Skutečnost, že je schopen si stravu určitým způsobem rozdělit, přitom žalobce v řízení před správními orgány ani před soudem nijak nezpochybňoval. Naopak konzistentně tvrdil, že jídlo si dělí levou rukou za použití lžice. S tím ostatně nejsou v rozporu ani výsledky sociálního šetření. Z těch totiž žádné zjištění, že by žalobce nedokázal jídlo porcovat, neplyne. I takový způsob dělení stravy, který žalobce zvládá, lze přitom podřadit pod aktivitu porcování stravy. Se závěrem posudkové komise, že žalobce je této aktivity schopen, přitom soud souhlasí a ve vztahu k těmto závěrům nemá její posudek žádné nedostatky.
73. Soud se však nemohl ztotožnit se způsobem, jakým se posudková komise a následně žalovaný, který jej bez výhrad akceptoval, vypořádala při zodpovídání otázky, zda žalobce zvládá základní životní potřebu stravování, s posouzením žalobcovy schopnosti provádět dílčí aktivitu přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
74. O tom, že samostatnou součástí posuzovaných aktivit, schopnost jejichž provádění se hodnotí v rámci základní životní potřeby stravování, je i schopnost přemístit nápoj a stravu na místo konzumace, nemůže být sporu (viz příloha č. 1 vyhlášky).
75. Žalobce ve svém odvolání namítal, že této aktivity schopen není. Tvrdil, že z kuchyňské linky, kde si jídlo dělí, si jej nedokáže přenést bez toho, aby jej vylil nebo mu vypadlo z ruky.
76. Námitku žalobce, že není schopen si přenést jídlo na místo konzumace, vypořádala posudková komise v podstatě tím, že konstatovala, že žalobci nic nebrání v tom, aby stravu a nápoje nepřenášel a konzumoval je tam, kde si je naservíruje (přizpůsobil místo konzumace místu servírování, neboť je schopen si jídlo na místo konzumace alespoň posunout).
77. Žalovaný, který tuto argumentaci v napadeném rozhodnutí převzal, žalobcovu námitku tedy vypořádal tak, že v takovém případě žalobce nemusí jídlo na místo konzumace přemísťovat, ale může je konzumovat na místě, kde si je naservíroval, nebo v jeho blízkosti, kam si jej dokáže posunout. (Tedy patrně nejlépe přímo na kuchyňské lince, kde si stravu žalobce dle svých tvrzení stravu dělí.)
78. Takovým způsobem však k odůvodněnému a logicky přijatelnému závěru, že je žalobce schopen provádět aktivitu přemístění stravy a nápoje na místo konzumace, dospět nelze. Skutečnost, že by žalobce případně mohl konzumovat stravu a nápoje na místě, kde si jej servíruje, totiž nic nevypovídá o tom, zda je žalobce schopen přemísťovat stravu a nápoje na místo konzumace. Na základě takové skutečnosti lze pouze dospět k tomu, že žalobce je schopen se najíst a napít na místě, kde si stravu dělí a servíruje – tedy bez toho, aniž by aktivitu přemístění stravy a nápoje na místo konzumace vykonával. To může být jistě pravdou, ale fakt, že žalobce tuto dílčí aktivitu vykonávat nemusí, je pro posouzení jeho schopnosti ji provádět zcela bez významu. Z judikatury citované již výše plyne totiž jednoznačný závěr, že povinností posudkové komise a následně žalovaného je posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze všechny dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky. Nelze tudíž závěr, že osoba danou životní potřebu zvládá založit na tom, že v konkrétním případě zvládnutí této životní potřeby určitou dílčí aktivitou fakticky podmíněno není, a proto stačí, když ji posuzovaná osoba nebude vykonávat

(srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2021, č. j. 34 A 5/2020-33, bod 19 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 5. 2024, č. j. 54 Ad 2/2024-26, bod 26).

79. Žádnou další úvahu ve vztahu k posouzení žalobcovy schopnosti zvládat dílčí aktivitu přemístění stravy a nápoje na místo konzumace napadené rozhodnutí ani posudek komise neobsahují. V tomto ohledu tedy posudek komise požadavek úplnosti a přesvědčivosti nesplňuje a napadené rozhodnutí, které z jeho obsahu vychází, tak nemůže obstát.
80. Soud v této souvislosti podotýká, že nikterak nepředjímá závěr, jaký posudková komise a následně žalovaný ohledně aktivity přemístění stravy a nápoje na místo konzumace a následně ohledně zvládání základní životní potřeby stravování v žalobcově případě učiní. Sama skutečnost, že se posuzovaná osoba dokáže samostatně pohybovat pouze s oporou dvou francouzských holí (jako je tomu u žalobce), ještě sama o sobě nemusí nutně znamenat, že není schopna zvládat přemístění nápoje a stravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 Ads 80/2019-31). Soud je však toho názoru, že takovém případě, kdy posuzovaná osoba nutně používá obě horní končetiny k tomu, aby vůbec byla schopna pohybu, což je jistě představuje pro tuto aktivitu významné omezení, by se měl posudek zhodnocení schopnosti přemístit nápoj a stravu věnovat s patřičnou pečlivostí a příslušný závěr mi měl být tomu odpovídajícím způsobem zdůvodněn. Dle čl. 6, oddílu D, písm. c) Instrukce náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů Ministerstva práce a sociálních věcí č. 15/2016, je v případě užívání dvou francouzských holí předpokladem pro zvládnutí schopnosti přemístit stravu a nápoj zachování funkce obou horních končetin. Posudková komise v daném případě sice uvedla, že nebyla zjištěna anatomická či funkční ztráta postihující horní končetiny, která by bránila zvládnutí této životní potřeby, ale žalobce namítal, že má omezenou funkci pravé horní končetiny v důsledku TEP ramenního kloubu a syndromu karpálního kanálu. Za takové situace nepostačuje dle soudu obecná formulace, že nebyla zjištěna anatomická či funkční ztráta pohyblivosti horních končetin, ale je třeba, aby se komise vyslovila konkrétně, zda uvedené zdravotní problémy vylučují přemístění stravy a nápoje za současného použití dvou francouzských holí, či nikoli a proč.
81. Co se týče posouzení zvládání oblékání a obouvání, žalobce v žalobě namítal, že se nedokáže sám obléci, obout a bez pomoci používat předepsané kompresní punčochy. Jedná se opět o shodnou námitku, jako žalobce uplatnil i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Zde žalobce konkrétně uváděl, že si nezapne si opasek, nenavleče si triko či košili – zejména kvůli nemožnosti zvednou pravou ruku a ohnout ji v rameni, nemůže si zavázat si tkaničku – kvůli bolestem v zádech, kyčlích a nohou se nedokáže ohnout.
82. Soud úvodem k této žalobní námitce poznamenává, že nepřehlédl, že skutečností, že žalobce potřebuje pomoc při používání kompresních punčoch se posudková komise zabývala při posuzování otázky, zda je žalobce schopen zvládat základní životní potřebu péče o zdraví. Se žalobcovým tvrzením, že je není schopen používat sám, se přitom ztotožnila. Také z tohoto důvodu dospěla k závěru, že tuto základní životní potřebu žalobce nezvládá. Soud způsob, jakým se s tímto žalobcovým tvrzením komise vypořádala považuje za správný. Kompresní punčochy má žalobce, jak i sám tvrdil, předepsané lékařem. Jedná se tedy o pomůcku, která žalobce používá při péči o zdraví nikoliv o součást oblečení. Soud proto v této části považuje žalobcovu námitku v posudku za řádně vypořádanou a posudek za přesvědčivý a úplný.

83. Jinak je tomu ovšem v případě zbývajících částí této námitky.
84. Posudková komise při posuzování otázky, zda žalobce zvládá základní životní potřebu oblékání a obouvání pouze zcela paušálně konstatovala, že u žalobce nebyly zjištěny žádná duševní ani smyslová omezení ani takové anatomické či funkční ztráty postihující horní nebo dolní končetiny, které by mu ve zvládání této životní potřeby měly bránit. Žalobcovými odvolacími námitkami se posudková komise vůbec nezabývala. Neučinila tak přesto, že tyto námitky jsou podpořeny i zjištěními, které úřad práce učinil při sociálním šetření. Při něm bylo totiž zjištěno, že žalobce se sám oblékne jen do volných věcí, nezvedne ruce, neohne se, špatně zapíná oblečení, nedosáhne si na dolní končetiny a při oblékání složitějších oděvů potřebuje žalobce pomoc.
85. Učinila-li posudková komise posudkový závěr, který odporuje zjištěním učiněným při sociálním šetření, bylo její povinností tento závěr náležitě odůvodnit, např. podrobnějším zhodnocením rozsahu postižení žalobce a tím, zda a jak toto postižení žalobce při oblékání a obouvání fakticky omezuje. V posudku také vůbec není odůvodněno, proč žalobcův zdravotní stav nijak neovlivňuje jeho schopnost oblékat se a obouvat, ačkoliv žalobce ve svých námitkách popsal konkrétní potíže, která mu ve vykonávání této aktivity brání. Není tak vůbec zřejmé, proč by měly být jeho námitky nedůvodné. Vypořádání takových námitek je přitom jednoznačně nezbytnou náležitostí posudku. Pouhé paušální shrnutí toho, čím žalobce netrpí, aniž by byly jeho námitky, jakkoliv reflektovány, proto nelze v žádném případě považovat za odůvodnění nezvládání této základní životní potřeby, zejména když žalobce kromě zdravotního postižení končetin poukazoval na nemožnost se ohnout a ve zdravotní anamnéze je uvedeno omezení hybnosti páteře. Vlivem zdravotního postižení páteře na možnost výkonu základní životní potřeby oblékání a obouvání se komise vůbec nezabývala. Posudek posudkové komise tak nelze ohledně závěrů týkajících se posouzení otázky, zda žalobce zvládá základní životní potřebu oblékání a obouvání, považovat za přesvědčivý a úplný.
86. Také z tohoto důvodu napadené rozhodnutí, které z jeho obsahu vychází, nemůže obstát.
87. Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl dostatečnou odporu ve správním spisu, čímž byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V navazujícím řízení pak bude na žalovaném, aby odstranil vadu řízení spočívající v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku, z něhož při svém rozhodování vycházel, a s pomocí posudkové komise znovu a důsledně posoudil zdravotní stav žalobce ve smyslu samostatného zvládání základních životních potřeb. Teprve na základě nových závěrů posudkové komise bude moci žalovaný vydat rozhodnutí, které by bylo přesvědčivé a odpovídalo shora konstatovaným požadavkům právních předpisů a judikatury.
88. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Své náklady však žalobce před vyhlášením rozhodnutí ve věci nevyčísлил a z obsahu soudního spisu žádné žalobcovy náklady nevyplývají. Soud proto nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. února 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce